

Levon

การกลับมาของ
จอมเวท
ระดับ 8

Ryu song เขียน
จินซูจิน แปล
อัล터 วาด

클래스의
마법사
회귀

5

พิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8

8클래스 마법사의 회귀

5

류송 (Ryu song)

เขียน

จินซูจิน

แปล

115014 ดัชนีการอ่านหนังสือ

การกลับมาของจอมเวทระดับ 8 เล่ม 5

8클래스 마법사의 회귀

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

8클래스 마법사의 회귀

The Return of the 8th Class Mage

Copyright © Ryu song, 2016

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by KWBOOKS, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with KWBOOKS through IP PRIME, Bunccheon, Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8451-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ ศราวุฒิ บุญนิล • บรรณาธิการต้นฉบับ มาราน • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณิ์ เขยกลิน

ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง • ออกแบบรูปเล่ม กุณศิรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

พิสูจน์อักษร รมีดา แสงสวัสดิ์, ปุณยวิษญ์ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

การตามหาช่างฝีมือของเอียนในครั้งนี้นั้นไม่สูญเปล่า เมื่อเขาได้รับอาติแฟกต์ซึ่งมีพลังที่เรียกได้ว่าเป็นความฝันของจอมเวททุกคน ทว่าช่างฝีมือนั้นไม่ได้มีแค่คนเดียว ในเล่มที่ห้านี้ เอียนจะพานักอ่านไปตามหาเหล่าช่างฝีมือ พร้อมกับแสดงความสามารถของจอมเวทที่มีพลังอันเหนือจินตนาการให้ทุกท่านได้เห็น

ทว่าระหว่างนั้นที่เมืองหลวงกรีนริเวอร์เดียมกลับถูกทหารมังกรโจมตี ครอบครัวของเอียนต้องตกอยู่ในอันตราย รวมถึง**องค์หญิงไฮลีย์** หรือแม้กระทั่ง**องค์รัชทายาทไฮเดน**เองก็ไม่ปลอดภัย เอียนจึงต้องรีบกลับมาช่วยโดยเร็วที่สุด พร้อมกับ ‘การกลับมาของจอมเวทระดับแปด’

หากทุกท่านพร้อมแล้ว ก็เชิญพลิกหน้าต่อไปกันเลย!

Lovon

האגודה

เลื้อยคลุมของเอียน เพจ

คำพูดของชายหนุ่ม ไม่ได้จบลงแค่นั้น

ยังคงมีเรื่องให้ตกใจไหลออกมาจากปากของเขาไม่ขาดสาย
“ท่านถูกขนานนามว่าเป็นจอมเวทผู้แรกเริ่มในหมู่ผู้คนทั่วไป”
“...”

คนที่เคยพบเจอในภาพลวงตา

คนที่บอกว่าอย่าไว้ใจมังกร

เขาก็คือจอมเวทผู้แรกเริ่ม คงไม่มีอะไรต้องพูดอีก

พ่อของข้า...

สมองของเอียนเริ่มสับสน

พ่อ หรือก็คือผู้ที่มิหนามว่าฟราน เพจ

เอียนคาดไม่ถึงเลยด้วยซ้ำ ไม่มีความเป็นไปได้แม้แต่น้อย

จอมเวทผู้แรกเริ่มอย่างนั้นหรือ

จะเป็นไปได้อย่างไร จอมเวทผู้แรกเริ่มคืออาจารย์ของมังกร
มนุษย์ที่มีตัวตนอยู่บนโลกอย่างน้อยก็เมื่อหลายพันปีก่อน แล้วคนแบบนั้น
จะเจอแม่ ทั้งยังทำให้เอียนเกิดมาด้วยได้อย่างไร เขามีชีวิตอยู่มาตลอด
หลายพันปีอย่างนั้นหรือ

...เป็นไปได้

ทว่า คนคนนั้นกลับปรากฏตัวต่อหน้าช่างฝีมือที่รอดชีวิตมาได้หลายปี ต่อหน้าผู้ชายที่ปรารถนาจะตายในตอนนั้น

“เจ้าไม่ใช่ใครนะ สีหน้าของเจ้า...”

ชายคนนั้นถามเอียน รวากับว่าเพิ่งเห็นสีหน้าของเอียน แน่หนอนว่าต้องสังเกตเห็นอยู่แล้ว เพราะสีหน้าของเขาเปลี่ยนไปแทบจะทันที

“...ไม่ใช่ใครขอรับ ได้โปรดพูดต่อด้วยเถิด”

เอียนทำให้ใจให้สงบ เนื่องจากยังมีเรื่องที่เขาต้องฟังอีก

“ก่อนอื่น ข้าอยากได้คำตอบที่ชัดเจนขอรับ”

แต่ชายผู้นั้นไม่ได้ให้คำตอบเอียนง่าย ๆ เพราะสำหรับเขา ตัวตนของเอียนถือว่ามีความสำคัญมาก หากเอียนเป็นลูกหลานของฟราน เพจจริง ๆ เขาก็มีเรื่องจะขอร้องขนาดที่ต่อให้ต้องถอดอีกฝ่ายไว้ก็ตาม

“เจ้าเป็นทายาทของท่านฟรานจริงหรือ”

“ข้าชื่อเอียน เพจ ขอรับ”

“เพจ? ถ้าอย่างนั้นก็...”

“เป็นไปได้ตามที่คิดเลยขอรับ”

เอียนตัดสินใจแล้วแต่ตรงนั้น ไม่จำเป็นต้องพูดถึงขั้นที่ว่าเขาเป็นลูกชายอย่างน้อยก็ในตอนนั้น

“ท่านทายาทมาหาพวกเราหรือ...”

ชายผู้นั้นพยักหน้าด้วยสีหน้าที่ยากจะอ่านออก เขากล่าวด้วยแวตาที่ล้าลึกเป็นประกาย

“ท่านทายาทรู้จักอำนาจแห่งวจาหรือไม่”

“ข้ารู้ว่าต้องใช้อย่างไร แต่ก็ยังไม่ชำนาญขอรับ”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านช่วยแก้พรแห่งชีวิตนิรันดร์ที่เป็นดังคำสาปที่ท่านฟรานมอบให้ช่างฝีมืออย่างพวกเราได้หรือไม่ ถ้าท่านทำแบบนั้นได้

ข้ายินดีอุทิศทุกอย่างให้เป็นการตอบแทน”

น้ำเสียงของชายผู้นั้นเต็มไปด้วยความปรารถนาอันแรงกล้า ทว่า
เอียนกลับไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร

“ตอนนี้ข้ายังทำไม่ได้ขอรับ”

“...อย่างนั้นหรือ ไม่นะสิ ก็คงจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว”

ความปรารถนาอันแรงกล้าแปรเปลี่ยนเป็นความผิดหวังอย่างรวดเร็ว
ไม่ช้าก็ล้มเลิกความตั้งใจ

อีกฝ่ายถอนหายใจและส่ายหน้าก็กลับไปเหือดแห่งอีกครั้ง

“ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นช่างฝีมือที่โดดเด่นกว่าผู้เชี่ยวชาญคนใด
ในโลก แทนที่จะยืมพรสวรรค์เช่นนั้นของพวกเขา ท่านฟรานกลับมอบ
พรแห่งชีวิตนิรันดร์ให้ ตอนนั้นมันเป็นเสมือนพรจริงๆ เพราะข้าตื่นตื่น
กับความคิดที่ว่าจะได้ศึกษาและเก็บผลงานชิ้นเอกทั้งหลายไว้ตลอดไป”

“การยืมพรสวรรค์หมายความว่าอะไรหรือขอรับ”

“มังกร ท่านผู้นั้นขึ้นชมมังกรมาโดยตลอด”

“มังกร?”

ฟราน เพลจ พ่อของเอียน จอมเวทผู้แรกเริ่มขึ้นชมมังกรที่เป็น
ลูกศิษย์ของตัวเองอย่างนั้นหรือ

แม้จะยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ชายคนนั้นก็ยังพูดต่อไป

“ท่านฟรานขึ้นชมร่างกายอันสมบูรณ์พร้อมของเหล่ามังกร
เพราะต่อให้ร่างกายของมนุษย์จะควบคุมอำนาจที่ยิ่งใหญ่ได้มากเพียงใด
ก็ยังมีขีดจำกัดที่ชัดเจน แต่หากเป็นร่างของมังกร ก็จะสามารถทำสิ่งที่
เป็นไปได้ไม่ได้ให้เป็นไปได้ ท่านฟรานมักจะกล่าวเช่นนั้นอยู่เสมอ”

“ร่างของมังกร...”

ถ้าพูดถึงร่างของมังกรละก็ เอียนเองก็คุ้นเคยเป็นอย่างดี ร่างจิต
ของ ‘ริชิส ราเดนจู’ จ้าวมังกรในคลังแห่งความทรงจำ แม้จะไม่สามารถ

แสดงพลังออกมาได้อย่างเต็มที่ แต่กลับอวดพลังได้ยิ่งใหญ่เสียขนาดนั้น

“ท่านฟรานตั้งใจจะเอาชนะขีดจำกัดของร่างกายมนุษย์ และหนึ่งในวิธีที่ท่านฟรานใช้ก็คือการยืมพรสวรรค์ของพวกเรา สิ่งที่จะช่วยเพิ่มพลังของท่านฟรานให้ถึงขีดสุดได้ สิ่งที่เราเรียกว่าอาร์ติแฟกต์ในโลกปัจจุบัน”

พูดง่าย ๆ ก็คือ เขาเลือกใช้อาร์ติแฟกต์ในการก้าวข้ามขีดจำกัดของมนุษย์ เหตุผลคล้ายกับเอียน แนนอนว่าคงต่างกันในระยะยาว แต่บริบทโดยรวมเหมือนกัน

เพราะว่าข้าเองก็พยายามปกป้องตัวเองจากมังกรเหมือนกัน

เหตุผลที่เอียนต้องการช่างฝีมือก็เป็นเหตุผลเดียวกัน เขาจะต้องแข็งแกร่งกว่าระดับแปดในชาติก่อนเพื่อที่จะไม่ถูกมังกรควบคุม

ดังนั้น หนึ่งในวิธีดังกล่าวคือการครอบครองอาร์ติแฟกต์ที่ออกแบบมาเฉพาะตัวเขา หรืออาร์ติแฟกต์ที่ทรงพลังยิ่งกว่าอาร์ติแฟกต์ใดๆ ในโลก

เรื่องนี้ช่าง...แปลกเหลือเกิน

นี่หมายความว่า เขากำลังเลือกเส้นทางเดินที่คล้ายกับจอมเวทผู้แรกเริ่มหรือคนที่อาจจะเป็นพ่อของเขายู่ เอียนรู้สึกแปลกใจขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“แต่แล้ว ณ วันหนึ่ง ท่านฟรานก็ทอดทิ้งพวกเราไป ไม่ลิเขาซ่อนตัวจากโลกใบนี้โดยสิ้นเชิงต่างหาก แม้แต่เหล่ามังกรก็หายตัวไป หลังจากวันที่ท่านฟรานหายไป ข้าไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไรระหว่างสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติเหล่านั้นหรือเปล่า แต่มันไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญแน่นอน”

ชายผู้นั้นยังคงพูดจาคล้ายกับร่างจิตของริซีส ราเดนจู คือคาดว่า จะต้องมีความขัดแย้งระหว่างจอมเวทผู้แรกเริ่มกับเหล่ามังกร

“ทั้งเรื่องที่มาตามหาข้าจากบันทึกเล่มนั้น ทั้งเรื่องที่ยืนยันว่ามาที่นี้ตามคำขอของคลีแวน คงมีสิ่งที่ต้องการจากพวกเราสินะ เหมือนกับท่านฟราน ข้าพูดถูกไหม”

“ข้าไม่ปฏิเสธขอรับ”

การปกปิดไว้ก็ไม่ใช้เรื่องดีอะไร เอียนตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ข้าต้องการความช่วยเหลือจากผู้ที่เป็นช่างฝีมือขอรับ”

“ขอถามได้ไหมว่าทำไมท่านหายาทต้องการความช่วยเหลือ”

“...เหตุผลคล้ายกับท่านบรรพบุรุษขอรับ”

“อย่าบอกนะว่ามังกร”

เอียนพยักหน้าแทนคำตอบ และดวงตาของชายผู้นั้นหริ่งในเวลาเดียวกัน

“มังกรปรากฏตัวอีกแล้วหรือ”

“ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้นขอรับ”

“เรื่องแบบนั้น...”

ชายคนนั้นถามราวกับต้องการยืนยัน

“หรือว่าจะเป็นท่านฟราน...”

“ข้าเคยเจอท่านผู้นั้นด้วยขอรับ”

“โอ้ นั่นคือเรื่องจริงหรือ”

“ดูเหมือนว่าเขาจะมีข้อจำกัดในการทำอะไรสักอย่าง แต่เขาปรากฏตัวต่อหน้าข้าขอรับ ทั้งยังทิ้งคำพูดที่ว่าอย่าไว้ใจมังกรไว้ด้วย”

เอียนพูดถึงสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับจอมเวทผู้แรกเริ่มหรือฟรานเพจ โดยไม่ปิดบัง แม้จะเปิดเผยความสัมพันธ์โดยตรงให้น้อยที่สุด แต่ก็ไม่ได้ปิดบังเรื่องราวเกี่ยวกับเขา

ต้องทำเป้าหมายของข้าให้สำเร็จก่อน

เอียนมาที่นี่เพราะต้องการอาร์ติแฟกต์ และเพื่อบรรลุเป้าหมายนั้นช่างฝีมือก็จำเป็นต้องมีแรงบันดาลใจด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าอย่างไร ข้าต้องทำให้เขาช่วยข้าให้ได้

เอียนต้องปลูกฝังความเชื่อและความหวังที่ว่า มีเพียงเอียน เพจ

เท่านั้นที่สามารถช่วยเหลือนางฝีมือที่รอคอยฟราน เพจ มาชั่วชีวิต แต่ก็ยังไม่ได้พบกัน

“อย่าไว้ใจมังกร อย่าไว้ใจมังกร...”

ชายผู้นั้นทวนประโยคดังกล่าวซ้ำไปซ้ำมา เขาดูจะไม่เคลือบแคลงใจเลยแม้แต่น้อย

“...ดังนั้น หมายความว่าท่านหายาตามหาข้าและพรรคพวกของข้า เพื่อเตรียมพร้อมในกรณีที่ต้องเผชิญหน้ากับมังกร และเพื่อยึดพรสวรรค์ที่พวกเราเหมือนมีเหมือนกับที่ท่านฟรานเคยทำเมื่อนานมาแล้วเช่นนั้นหรือ”

“ถูกต้องขอรับ ด้วยระดับของข้าในตอนนี้อย่างต่ำแต่เผชิญหน้ากับมังกรเลย แค่ว่ามันสะบัดมือเพียงครั้งเดียว ร่างของข้าก็คงแหลกเป็นผงแล้ว อย่างน้อยข้าก็ต้องการพลังที่จะทำให้ยืนอยู่ในสถานะที่ทัดเทียมกับพวกมันได้ แน่แน่นอนว่าข้าไม่ได้จะพึ่งพาเพียงผลงานของเหล่านางฝีมืออย่างเดียวนะขอรับ อันดับแรก ข้าตั้งใจที่จะฝึกฝนอำนาจแห่งวาจาที่บรรพบุรุษเคยใช้ให้ชำนาญก่อนขอรับ”

การที่บอกว่าจะใช้อำนาจแห่งวาจาให้เชี่ยวชาญเหมือนกับฟราน เพจ นั้นมีความหมายกับชายผู้นั้นมากกว่าสิ่งอื่นใด

“อำนาจแห่งวาจา ซึ่งก็คือ...”

“หมายความว่าข้าอาจจะสามารถปลดพรแห่งชีวิตนิรันดร์ที่ท่านผู้นั้นมอบให้ท่านก็ได้ขอรับ”

ช่างเป็นข้อแลกเปลี่ยนที่ดึงดูดใจ ถ้าพวกเขาช่วยเอียนด้วยพลังทั้งหมดที่มี เอียนก็จะฝึกฝนอำนาจแห่งวาจาเพื่อปลดพรแห่งชีวิตนิรันดร์ให้ นายนตาของชายผู้นั้นเริ่มพราหม์

“...จริงหรือ”

“พูดตามตรงว่าข้าเองก็ยากที่จะยืนยันเหมือนกันขอรับ เพราะข้าก็ยังไม่เคยก้าวข้ามไปถึงขั้นนั้น แต่คำมั่นสัญญาที่บอกว่าจะฝึกฝน

ใช้อ่านจางแห่งวาจา และแม้กระทั่งจะหาวิธีปลดพรที่ไว้ให้ ทั้งหมดล้วนมาจากใจจริงขอรับ”

“อืม...”

ชายผู้นั้นตกอยู่ในห้วงความคิดกับคำตอบนั้น เขาคิดกังวลอยู่นานกว่าที่คิด

เพราะใช้ชีวิตมานานเกินไปหรือเปล่านะ แม้แต่การครุ่นคิดเพียงครั้งเดียวก็ต้องใช้เวลาานมาก

“แบร์โกลโด”

“ขอรับ?”

“ชื่อของข้า”

ในที่สุดชายผู้นั้นก็ตอบกลับมา เขาไม่ได้พูดตอบรับหรือปฏิเสธ แต่กลับแนะนำชื่อของตัวเอง

“ไม่ได้แนะนำตัวเองมานานแล้วเหมือนกัน”

ชายผู้นั้นหรือแบร์โกลโดพิมพ์ด้วยความไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกที่เล่นเข้ามาในตอนนั้น ประมาณสามร้อยปีก่อน หลังจากได้พบและแลกเปลี่ยนสัญญากับมิเซล กรีนริเวอร์ เขาก็จะทุกอย่าง

หลังจากกลับมาที่เกาะค้อนและใช้เวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์ นี่เป็นครั้งแรกในรอบสามร้อยปีที่ได้พูดชื่อตัวเองออกมา

“ตามมา แล้วข้าจะแสดงสิ่งที่เจ้าต้องการให้ดู”

แบร์โกลโดมุ่งหน้าไปยังใจกลางของเกาะ แน่หนอนว่าเย็นก็อุ่น คลื่นแวนตามไปด้วย

“หลังจากท่านฟรานหายตัวไป เราได้สร้างเด็ก ๆ ขึ้นเพื่อจะถวายให้ท่านฟรานเป็นระยะเวลาหนึ่ง มีเด็กหลายคนที่ยืนข้างเหนือความคาดหมาย อ่า เด็กที่ข้าหมายถึงก็คืออาร์ติแฟกต์นะ พวกมันไม่ต่างอะไรจากลูกหลานของเรา”

แบร์โธลโดดูตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อได้พูดถึงอาร์ติแฟกต์ ความรู้สึกในฐานะช่างฝีมือที่ถูกสืบลื้อไปได้กลับคืนมาแล้วหรือเปล่านะ “ตอนนั้นดูเหมือนเด็กๆ จะมีพ่อแล้ว ใช้เวลานานทีเดียว”

แบร์โธลโดกับเอียนเดินมาถึงใจกลางเกาะที่ดูจะไม่มียะไร พวกเขา มาที่นี่เพื่อตามหาอะไร และแล้วคำตอบก็ปรากฏขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน

“อยู่แถวๆ นี้หรือเปล่านะ”

แบร์โธลโดใช้ฝ่ามือกวาดพื้นราวกับว่าความทรงจำของเขาใกล้ จะเลื่อนรางเต็มที่ ทันใดนั้นพื้นดินที่มีตัวอักษรสลักเอาไว้ก็ปรากฏขึ้น ใต้ฝุ่นดิน และนี่คือสิ่งที่แบร์โธลโดตามหา

ฮูวๆ!

ไม่ใช่แค่นั้น เมื่อแบร์โธลโดจินตนาการเข้าไปในพื้นที่นั้น คล้ายกับ ที่คลีแวนเคยทำ ช่างฝีมือเหล่านี้ช่างมีพลังที่คล้ายกับจอมเวทจริง ๆ

ทางเดินใต้ดินนั้นหรือ

เอียนคิดว่าเป็นทางเดินใต้ดินที่ถูกสร้างไว้อย่างลับ ๆ เพียงเท่านั้น ทว่า ภาพที่แบร์โธลโดแสดงให้เห็นต่อมากลับก้าวข้ามความคาดหวัง ของเขาไปอย่างรวดเร็ว

กลุกๆ...

แรงสั่นสะเทือนรุนแรง ไม่เพียงเท่านั้น

รูปปั้นแกะสลักสีขาว เสา กำแพง หลังคา ประติมากรรม แก้ว อดทนจนแทบจะเริ่มผุดขึ้นจากพื้นดิน ทุกสิ่งเหล่านี้ประกอบกันเป็น ‘สิ่งก่อสร้าง’

“อย่าขยับ เพราะตรงนี้เป็นพื้นที่ปลอดภัย”

แบร์โธลโดดูเหมือนคุ้นเคยกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดนี้ เขามองจาก สถาปัตยกรรมกำลังประกอบร่างขึ้นมาอย่างสุนทรีย์

วิหาร?

ไม่ว่าจะมองในมุมไหน สถาปัตยกรรมแห่งนี้ก็คือวิหารสีขาว หรือสามารถเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า ‘วิหารมังกร’ เนื่องจากด้านหน้าสุด มีรูปปั้นขนาดยักษ์ผุดขึ้นมาแปดแห่ง และรูปปั้นเหล่านั้นทั้งหมด ก็มีรูปทรงคล้ายมังกร

“อย่างที่ข้าบอกไปแล้วว่าท่านพรานปรารถนาที่จะได้ร่างของมังกร อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าความปรารถนาดังกล่าวจะเป็น ความอัจฉริยภาพ หรือความรู้สึกต่ำต้อย อย่างน้อย นั่นคือสิ่งที่ท่านพราน พุดในความทรงจำของข้า เขาทั้งไฝไฉนและชื่นชมความสมบูรณ์แบบ ของเหล่ามังกรด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์”

แบร์โทโลโดพูดขณะมองวิหารสีขาวที่ปรากฏขึ้นกลางเกาะ เขาพิมพ์่า เสียงตำราวกับกำลังทบทวนความทรงจำ

“เห็นรูปปั้นตรงนั้นไหม”

“ขนาดของมันเล็กกว่ามังกรที่ข้าเคยเห็นขอรับ แต่ตัวที่เหลือเชื่อได้ เลยขอรับว่าเป็นมังกรจริงๆ”

“ทั้งหมดนี้เป็นผลงานของคลีแวน เพื่อนตัวน้อยที่เจ้าพามาด้วยนะ เขาเป็นนักแกะสลัก อา ส่วนข้าชำนาญในการตัดเย็บ”

ช่างฝีมือแต่ละคนก็มีสาขาที่ชำนาญแตกต่างกันไป นั่นคือเหตุผล ที่คลีแวนยังคงหมกมุ่นอยู่กับรูปปั้น แม้ว่าเขาจะสูญเสียความทรงจำไป แล้ว ทั้งยังเป็นเหตุผลที่แบร์โทโดผลิตเสื้อคลุมให้กับมิเซล กรีนริเวอร์ ได้อีกด้วย

“รูปปั้นแต่ละชิ้นตรงนั้นคืออาร์ติแฟกต์ซึ่งประกอบด้วยผลงาน ชิ้นเอกที่รังสรรค์โดยช่างฝีมืออย่างพวกเราทั้งแปดคน เพื่ออุทิศให้กับ ท่านพราน บอกตามตรงว่ารูปปั้นพวกนั้นคือกล่องเก็บของ บางทีแม้แต่ ท่านผู้นั้นก็ไม่อาจใช้พลังทำลายได้”

แม้แต่จอมเวทผู้แรกเริ่มที่เป็นอาจารย์ของมังกรก็ไม่สามารถ

ทำลายได้ชั้นหรือ แค่นั้นก็น่าฟังแล้ว แต่ที่น่าฟังไปกว่านั้นคือคนที่สร้างมันขึ้นมากลับเป็นเด็กน้อยคลีแวนคนนั้น แม้ว่าเขาอาจจะไม่ใช่เด็กมาหลายปีแล้ว แต่น่าฟังอยู่ดี

“ตอนนั้นมีเพียงเด็กคนนั้นที่เข้าสามารถให้ท่านหายาได้ รูปปั้นตัวอื่นมีพ่อแม่หมดแล้ว ฉะนั้นจึงมีแค่ช่างฝีมือเท่านั้นที่เปิดได้”

แบร์โทลโดหยุดอยู่หน้ารูปปั้นมังกรด้านซ้ายสุด

“ท่านหายาเข้าใจหรือเปล่าว่ามันหมายความว่าอะไร”

“ถ้าอยากได้อาร์ติแฟกต์ที่เหลือก็ต้องช่วยช่างฝีมือคนอื่น ๆ ด้วย หมายความว่าเช่นนั้นใช่ไหมขอรับ”

“ถูกเฟงเลย”

สุดท้ายแล้วพวกเขาก็ไม่มีวันตาย และอาจจะมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่งบนโลกนี้

ถ้าอยากได้ก็ต้องเริ่มจากการตามหาพวกเขาให้เจอ

“ก่อนอื่นข้าขอแนะนำลูกของข้า”

แบร์โทลโดเริ่มจีดมานาเข้าไปในรูปปั้นมังกร จากนั้นปากของรูปปั้นที่ปิดอยู่ก็เปิดออก และแสงสีขาวก็ระเบิดออกมา

“มันยังไม่มีชื่อ ปกติแล้วข้าจะตั้งชื่อตามเจ้าของ ท่านหายาบอกว่าท่านชื่อเอียน เฟจ ดังนั้นชื่อของเด็กคนนี้ก็คือ...”

เมื่อแสงสีขาวนั้นหายไป เลือดคลุ้มสีน้ำเงินตัวหนึ่งที่พลั่วไหลก็ลอยลงมาจากปากของรูปปั้น เลือดคลุ้มของมิเชล กรินริเวอร์ ก็เป็นสีนั้น ดูเหมือนว่าสีน้ำเงินเข้มจะเป็นรสนิยมของแบร์โทลโด

“เลือดคลุ้มของเอียน เฟจ ฟังดูเข้าท่าดีนะ”

เลือดคลุ้มของเอียน เฟจ สีน้ำเงินที่เบาบางกว่าขนนกตกลงบนมือของเอียนโดยสวัสดิภาพ มันตกลงมาได้อย่างพอดีบพอดีราวกับจดจำเจ้าของได้

“ชอบหรือไม่”

“ไม่รู้สิชอบ มันยัง...”

“ลองใส่ดูสิ”

เอียนสัมผัสได้ถึงความมั่นใจในน้ำเสียงของแบร์โกลโด

พลั่งอ่อนๆ แผล่ขานออกมาจากเสื้อคลุม ทำให้ความคาดหวังของเอียนค่อยๆ ทวีคูณขึ้น

“ข้าจะบอกท่านทายาทด้วยความเป็นห่วงนะ แต่อย่าตกใจเกินไปล่ะ นี่จะเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม หากเป็นผู้ใช้เวทมนตร์ ไม่ว่าใครก็ต้องเคยฝันถึงมันสักครั้ง และเสื้อคลุมตัวนี้จะทำให้ความฝันนั้นเป็นจริง”

เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม หากเป็นผู้ใช้เวทมนตร์ ไม่ว่าใครก็ต้องเคยฝันถึงมันสักครั้งนั่นหรือ

เอียนจ้องมองเสื้อคลุมตัวใหม่ หรือที่เรียกว่า ‘เสื้อคลุมของเอียนเพจ’ อย่างว่างเปล่า เขาสงสัยในพลังของเสื้อคลุม หรืออาร์ติแฟกต์ที่จะปรากฏให้โลกเห็นในนามของตัวเอง

สิ่งที่ยอดเยี่ยมอย่างนั้นหรือ...

เอียนสวมเสื้อคลุมพลางนึกถึงความเป็นไปได้มากมาย

อย่างแรก มันเหมือนกับเสื้อคลุมของมิเชล กรีนริเวอร์ ทุกประการ

เป็นเสื้อคลุมที่สามารถปรับขนาดให้พอดีกับรูปร่างของเอียน ทั้งยังสวมใส่สบายกว่าเสื้อผ้าอื่นๆ

“...!”

แต่มีอีกส่วนที่สำคัญ สิ่งที่ยอดเยี่ยมซึ่งจอมเวททุกคนต่างเฝฝินเอียนเริ่มสัมผัสถึงคำพูดนั้นได้

“มานา...”

พลังที่อยู่ในเสื้อคลุมเริ่มซึมเข้าสู่ร่างกายของเอียน จุดหมาย

ปลายทางของมันคือ ‘มานาฮาร์ต’ อย่างเห็นได้ชัด พลังแบบไหนกันแน่จะ
ช่วยเสริมสร้างพลังการฟื้นฟูของมานาเทรอ หรือว่าช่วยเพิ่มขีดจำกัด
ขั้นพื้นฐาน ไม่สิ พลังของเลื้อยคลมไม่ได้เรียบง่ายขนาดนั้น ต้องมี
มากกว่านั้นพอสมควรแน่ๆ

“มานาอันไร้ที่สิ้นสุด”

แบร์โทลโดชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของเอียน และก็เป็นเช่นนั้น
มานาฮาร์ตของเอียนที่กำลังสวมใส่เลื้อยคลม ได้ลืมนิยามของตัวเอง
ไปแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง มานาอันไร้ที่สิ้นสุดถูกสลักไว้ในหัวใจของเอียน

“นี่แหละผลงานชิ้นเอกที่สร้างขึ้น”

แม้ว่าแบร์โทลโดจะอธิบายด้วยความมั่นใจ แต่เอียนแทบจะ
ไม่สามารถหุบปากของตัวเองได้เลย เขารู้สึกแปลกไปจากเมื่อครู่มาก

เดิมทีมานากับมานาฮาร์ตนั้นเป็นเสมือนน้ำและขวดน้ำ ตามปกติ
แล้ว เขาจะสามารถสัมผัสได้ว่ามีน้ำในขวดน้ำมากแค่ไหนตลอดเวลา
ซึ่งหมายความว่าเขารู้สึกได้ว่ามันกระเพื่อมอยู่อย่างสม่ำเสมอ ทว่า
ตอนนี้กลับไม่เป็นแบบนั้น

ไม่มีแรงกระเพื่อมเลย

แรงกระเพื่อมที่บ่งบอกถึงพื้นที่ว่างในขวดน้ำได้หายไป มันแข็งโป๊ก
เหมือนกับขวดน้ำที่มีน้ำบรรจุเต็มถึงปากขวด และไม่ว่าจะเทน้ำออกมา
มากแค่ไหน ปริมาณน้ำในขวดน้ำวิเศษก็ไม่ลดลงเลย ในที่สุดขวดน้ำ
ที่เหนือสามัญสำนึกนี้ก็สลักแน่นลงบนหัวใจของเอียน

“นี่มัน...เหมือนฝันเลย”

“ข้าไม่ได้บอกหรือ”

แม้แต่เอียนผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างโชกโชนในเรื่องของ
เวทมนตร์ก็ยังอดไม่ได้ที่จะตกตะลึง มานาอันไร้ที่สิ้นสุดเนี่ยะ
แบร์โทลโดหัวเราะเสียงดังให้กับปฏิกิริยาแบบนั้นของเอียน

“ถ้าเป็นท่านฟรานลาก็ คงจะตื่นเต้นกว่านี้ ท่านทนายทูลสุชุมกว่ามาก แต่ก็นั่นละ ใบหน้าของพวกท่านแตกต่างกันเสียขนาดนี้”

แน่นอนว่าเอียนไม่ได้ยินคำพูดเหล่านั้นเลยแม้แต่หน่อย เพราะเขายังคงหลงใหลและปลื้มปริ่มกับเลื้อคลุมและการเปลี่ยนแปลงที่กำลังรู้สึกอยู่เท่านั้นก็ถือว่าก้าวข้ามชาติก่อนมามากแล้ว

เอียนมั่นใจในระดับปัจจุบันของตัวเองมาก แต่แน่นอนว่าการสวมเลื้อคลุมนี้ไม่ได้ช่วยฟื้นฟูพลังของจอมเวระระดับแปด และคุณภาพของมานาก็ยังคงอยู่ที่ระดับเจ็ด

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าอาร์ติแฟกต์แบบนี้จะมีอยู่จริง

อย่างไรก็ตาม จอมเวระระดับเจ็ดที่มีมานาเกือบจะไม่สิ้นสุดนั้นต่างออกไป หากเขาสามารถบรรลุนะดับแปดได้อย่างสบายๆ ในสภาพนี้ละ

คงน่าเซซชมน่าดู

ไม่ใช่แค่นี้เท่านั้น ตอนนี้เขาสวมใส่อาร์ติแฟกต์เพียงชิ้นเดียว และยังมีอาร์ติแฟกต์เหลืออีกเจ็ดชิ้น

มั่นใจได้เลยว่าต้องมีระดับพลังพอๆ กับเลื้อคลุมตัวนี้แน่นอน

แค่คิด หัวใจของเขาก็เต้นไม่เป็นจังหวะแล้ว แม้ตอนแรกเอียนจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับอาร์ติแฟกต์มากนัก

ไม่ใช่แค่ชาติก่อน แต่ยักรวมถึงชาตินี้ด้วย ตอนแรกเขาคิดว่ามันเป็นเพียงเครื่องมือที่ส่งต่อกันมาซึ่งน่าจะนำมาใช้ประโยชน์ได้ก็เท่านั้น

เพราะยังมีระดับสูงเท่าไร อาร์ติแฟกต์ก็จะมีประสิทธิภาพน้อยลงเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงออกตามหาช่างฝีมือ ด้วยความคาดหวังที่ว่าอาจจะมีอาร์ติแฟกต์ที่ทรงพลังกว่าที่ตัวเองมีอยู่ในตอนนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง นี่ก็ไม่ต่างอะไรกับการคว่ำฟางข้าว¹

¹สำนวน หมายถึง การคว่ำโอกาสที่มีทางเป็นไปได้น้อย

เขาเคยมั่นใจเช่นนั้น

แต่ถ้ามีอาร์ติแฟกต์แบบนี้ เรื่องราวก็จะต่างออกไป

พลังของอาร์ติแฟกต์ที่เอียนได้รับในตอนนั้นไม่ใช่เพียงฟางข้าว ถ้าเป็นระดับนี้ มันก็เหมือนกับเชือกป่านแข็งแกร่ง ทั้งยังมีเชือกป่านแบบนี้เหลืออีกเจ็ดเส้นเลยหรือ

“ดูเหมือนว่าท่านทายาทจะถูกใจเด็กน้อยคนนี้นักเลยนะ”

ขณะที่ความคิดของเอียนกำลังถลาลึก แบร์โกลโดก็เดินเข้ามา พลงพุดเป็นนัยๆ

ดูเหมือนว่าเขาอยากจะได้ความรู้สึกของเอียนเป็นอันน้อย

“ข้าขอพุดตามตรงได้ไหมขอรับ”

“ที่ผ่านมาก็ผ่านมาโดยตลอดหรือ”

“ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น”

“ข้าล้อเล่น ลองพุดมาเถอะ”

“ข้าเพิ่งเคยเห็นอาร์ติแฟกต์แบบนี้เป็นครั้งแรกขอรับ”

เอียนพุดออกมาเป็นประโยคแรก คำพุดขึ้นชมยังคงดำเนินต่อไป

“ข้าทะนงในตัวเองว่าเคยสัมผัสอาร์ติแฟกต์มามากพอสมควร แต่จนถึงตอนนี้ข้ารู้สึกว่าคุณสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมาเป็นเหมือนขยะเลยขอรับ นี่เป็นผลงานชิ้นเอกจริงๆ”

“ฮ่าๆๆ!”

แบร์โกลโดระเบิดหัวเราะเพราะคำยกย่องนั้น มันเป็นเสียงหัวเราะที่เต็มไปด้วยความสุข แต่ก็รู้สึกเขินอายเสียเอง จึงหยุดลงอย่างรวดเร็ว

“อะແမံ! ข้าบอกไม่ได้เลยว่าข้าไม่ได้หัวเราะมานานแค่ไหนแล้ว คำชื่นชมที่ยากได้ยินจากท่านฟราน กลับได้ยินจากปากท่านทายาทแทนเสียนี้”

นับเป็นครั้งแรกในรอบหลายร้อยปีอย่างแท้จริงที่แบร์โกลโดได้

รู้ลึกพิเศษเช่นนี้

“อาร์ตเฟกต์ที่เหลือก็เป็นผลงานชิ้นเอกระดับนี้ด้วยหรือขอรับ”

“ไม่รู้สิ ข้าเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่องนี้มากนัก เพราะแต่ละคนสร้างมันขึ้นมาอย่างลับๆ แต่ในแง่ของระดับ ทุกคนก็น่าจะคล้ายกัน”

“ข้าจะตั้งตารอขอรับ”

“ถึงอย่างนั้นก็สู้ลูกข้าไม่ได้หรอก ดังนั้นอย่าคาดหวังมากเกินไป”

แบร์โทลโดพูดด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างภาคภูมิใจ เขาใช้ช่องว่างระหว่างบทสนทนาแสดงความทะนงตนออกมา

“ข้าก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันขอรับ”

“อะแฮ่ม...!”

อาจเป็นเพราะได้รับคำยกย่องและประจบในรอบหลายร้อยปี น้ำเสียงของแบร์โทลโดที่เคยเย็นชาเมื่อพบกันครั้งแรก ในตอนนี้กลับมีชีวิตชีวามากขึ้นเล็กน้อย

แม้ว่าจะเหือดแห้งเพราะวันเวลาที่ผ่านไปเนิ่นนาน แต่ก็ยังเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขายังเป็นคน

“แต่ว่าเด็กคนนั้น...หมายถึงท่านคลีแวนนี้รวมด้วยหรือเปล่าขอรับ”

“รวม?”

“หมายถึงเป็นหนึ่งในช่างฝีมือทั้งแปดคนนะขอรับ”

แบร์โทลโดพยักหน้าให้กับคำถามของเอียน

“โอ้ รวมด้วยสิ รูปปั้นที่สามตรงนั้นก็เก็บผลงานชิ้นเอกของเขาไว้ในนั้น”

เหมือนเขาจะบอกว่าคลีแวนเป็นช่างฝีมือด้านแกะสลัก

จะมีพลังประภาทโหนเก็บอยู่ในรูปปั้นนั้นกันนะ แล้วมันจะช่วยเอียนได้อย่างไรบ้าง

ความอยากรู้อยากเห็นในฐานะจอมเวททำให้เอียนรู้สึกทรมาน

ความโลภที่อยากจะลองใช้พวกมันภายในใจของเขาปะทุขึ้น
ไม่หยุดหย่อน

“ท่านทายาทดูสงสัยเกี่ยวกับผลงานชิ้นเอกของคลีแวนนะ”

เอียนไม่ปฏิเสธ แต่กลับพยักหน้ายอมรับ

“ท่านพราหมณ์ก็พูดแบบนี้ เขาไม่สามารถระงับความอยากรู้ได้เลย
ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นลักษณะเด่นของสายเลือดตระกูลเพจ”

แบร์โทลโดเดินเข้าไปใกล้คลีแวนพรางพึมพำราวกับกำลังระลึกลึกถึงความหลัง

ใบหน้าของคลีแวนที่คล้ายเด็กน้อยกำลังหลับใหลอยู่อย่างเคย

“ท่านทายาทร้ายเวทมนตร์ให้เขาหลับไปใช่ไหม”

“เป็นคาถาเบาๆ ขอรับ เขาสร้างความวุ่นวายมากเกินไป”

“แน่นอน เพราะเขาซ่อนตัวอยู่ในความทรงจำ”

แบร์โทลโดยื่นมือขนาดใหญ่ออกไปหาคลีแวน หากจะพูดให้
ถูกต้องคือยื่นมือไปป้องกันหน้าผากของคลีแวนไว้ ฝ่ามือนั้นมีขนาดใหญ่มาก
พอๆ กับศีรษะของคลีแวน

“ตื่นเถิด สหายเก่า”

เอียนมองดูภาพนั้นเงียบๆ เขาไม่รู้ลึกถึงการไหลเวียนของมานา
เป็นพิเศษ ดูเหมือนจะไม่ใช้การปลุกด้วยเวทมนตร์

“ที่นี่คือบ้านของเจ้า เลิกซ่อนตัวแล้วออกมาสักทีดีไหม”

“...”

แบร์โทลโดกระซิบอยู่นาน ในที่สุดคลีแวนก็กลับมามีสติอีกครั้ง
เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้น และมองไปรอบๆ

ใบหน้าของแบร์โทลโดอยู่ตรงหน้า ด้านข้างมีใบหน้าของเอียน
ที่คอยมองอยู่ วิหารสีขาว และแม้กระทั่งทิวทัศน์ของเกาะก้อนที่คุ้นเคย

“อะ...ข้า...”

“คลีแวนคือชื่อของเจ้ายังไงล่ะ”

“ชื่อของข้า...”

“ช่างแกะสลักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก”

“ช่างแกะสลัก...ที่ยิ่งใหญ่”

“หนึ่งในแปดช่างฝีมือของท่านฟราน”

“หะ...ท่านฟราน เพจ...”

ขณะที่ชื่อฟราน เพจ ถูกเอ่ยออกจากปาก ร่างกายของคลีแวนก็เริ่มเปลี่ยนไป

ผมสีน้ำตาลกลายเป็นสีดำ ผิวดูซีดลงกว่าเมื่อสักครู่ ดูรวมๆ แล้วก็คล้ายกับแบร์โธลโด

“แหะ...!”

คลีแวนที่อยู่ในอาคารคลื่นไส้กุ่มศีรษะอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะค่อยๆ สงบลงอีกครั้ง เป็นเพราะพวกเขามีร่างกายอมตะหรือเปล่านะ ความเร็วของการฟื้นตัวของสภาพร่างกายจึงต่างจากมนุษย์ทั่วไป

“...ลุงแบร์โธลโด?”

คลีแวนเรียกแบร์โธลโดว่า ‘ลุง’ นั่นคงเป็นความทรงจำในรอบร้อยปีของเขาหลังจากที่ฟราน เพจ หายตัวไป แม้สติและความทรงจำจะยังกลับมาไม่สมบูรณ์ แต่ได้เท่านี้ก็ดีเท่าไรแล้ว อย่างน้อยเขาก็จำได้ถึง ‘การมีอยู่’ ของคลีแวน แม้ว่าจะยังอายุน้อย

“เจ้าคงได้สติแล้วสินะ”

“หะ...ทำไมข้าถึงมาอยู่ที่นี่...”

“ท่านผู้นั้นช่วยเจ้าไว้ล่ะสิ”

คลีแวนมองเวียนตามทีแบร์โธลโดชี้ให้ดู

“นักล่า...?”

เขาพิมพ์ด้วยความประหลาดใจระคนหวาดผวา ดูเหมือนว่าเป็น

ผลพวงของความทรงจำต่างๆ ที่พันกันยุ่งเหยิงมากกว่าที่เขาจะคิดว่าเอียน
เป็นนักฆ่าจริง ๆ

“ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่ใช่ นักฆ่าขอรับ”

“ยะ...อย่าเข้ามา! ข้าไม่เคยขโมยขนมปังกินจริง ๆ นะ...นะ...นี่ข้า
กำลังพูดเรื่องอะไร...”

ดูเหมือนว่าความรู้สึกที่หลงเหลืออยู่จะส่งผลกระทบมากกว่าที่คิด
แม้จะรู้สึกแปลกกับคำพูดของตัวเอง แต่ก็ไม่สามารถหยุดได้
จากนั้นคลีแวนก็เคลื่อนตัวไปหลบหลังเบร์โทลโด ภาพนั้นไม่ได้ดูขัดตา
เท่าไรนัก เพราะเขายังดูเหมือนเด็กน้อย

“อืม ดูเหมือนยังต้องใช้เวลาลึกหน่อย”

“ข้าก็คิดเช่นนั้นขอรับ”

เอียนเห็นด้วยกับคำพูดของเบร์โทลโด

ความทรงจำนั้นสั่งสมมากกว่าหลายร้อยปี คงเป็นเรื่องยากที่จะ
สลัดมันออกไปง่าย ๆ บางทีมันอาจจะเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำ

“ละ...ลุงเบร์โทลโด”

“หืม?”

“ผลงานชิ้นเอกของท่านฟราน...ลุงเอาออกไปแล้วหรือ”

“อา ก็อย่างที่เห็นนะ”

คลีแวนกะพริบตาอยู่ครู่หนึ่ง

รูปปั้นมังกรตัวแรกที่เก็บเลื้อยคลุมไว้ ตอนนี้กลายเป็นกล่อง
ที่ว่างเปล่า

“ทำไม...”

“คืออย่างนี้ ทายาทของท่านผู้นั้นมาแล้ว”

“ท่านนักฆ่า...เป็นทายาทของท่านผู้นั้นหรือ ลูกหลานของท่าน
ฟราน”

เพราะความทรงจำที่ยังคงยุ่งเหยิง ทำให้คำที่ใช้เรียกเอียนดูแปลก
ประหลาด

คลีแวนตกอยู่ในความกลัดกลุ้มขณะที่มองไปยัง ‘ท่านนักฆ่า’
“อะ...ถ้าเช่นนั้นข้าเองก็...”

ในไม่ช้าคลีแวนก็ก้าวออกไปราวกับตัดสินใจอะไรบางอย่างได้
ก่อนจะเดินไปยังทิศที่มีรูปปั้นตัวที่สามวางอยู่
รูปปั้นที่บรรจุผลงานชิ้นเอกของตัวเอง
ฮูววว!

มานาของคลีแวนถูกฉีดเข้าไปในรูปปั้นมังกรตัวที่สาม มันอ้าปาก
กว้างและลำแสงก็พุ่งพรูออกมาจากด้านใน จากนั้นผลงานชิ้นเอก
ที่บรรจุอยู่ข้างในก็ร่วงลงมา พร้อมกับคาถาร่วงหล่นดูจนนก
ดู๊บ!

ผลงานชิ้นเอกของคลีแวนกลิ้งอยู่บนพื้น ทว่าสิ่งนั้นดูมีเอกลักษณ์
กว่าที่คิด

เป็นผลงานชิ้นเอกขนาดยาวทั้งหมดแปดชิ้น สิ่งของเหล่านั้น
ไม่ว่าจะมองยังไงก็...

เสาเข็ม...เหรอ

เสาเข็มเหล็กสีขาวที่ทั้งหนาและหนัก ในสายตาของเอียนเป็น
แบบนั้น

ไอ้สิ่งที่เหมือนเสาเข็มนี้ะเหรอคือผลงานชิ้นเอก

ไม่ว่าเอียนจะรู้สึกวิตกกังวลหรือไม่ก็ตาม คลีแวนก็ยกเสาเข็มแต่ละต้น
ขึ้นมาด้วยสีหน้าพึงพอใจ จากนั้นเขาก็คลานไปที่ใต้หางของรูปปั้น
ไม่สามารถคาดเดาสิ่งที่เขากำลังจะทำได้เลยจริงๆ

“เขาทำอะไรอยู่หรือขอรับ”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน”

แบร์โหลโดก็ไม่ได้ใส่ใจพฤติกรรมของคลีเวนเช่นกัน

“ข้าก็จะแสดงผลงานชิ้นเอกของข้าหะ...ให้ดูเช่นกันขอรับ”

คลีเวนพึมพำอย่างเชินอาย ไม่นานเด็กน้อยก็เริ่มใส่เส้าเข็มเข้าไป
ที่ด้านล่างของหางรูปปั้นมังกร

เขาไม่ได้ใช้แรงดันมันเข้าไป รูเหล่านั้นถูกเจาะให้ขนาดพอดี
มาตั้งแต่แรก

“ถ้าท่านเสียบ...เส้าเข็มเข้าไปตรงนี้...”

เมื่อเส้าเข็มถูกเสียบลึกเข้าไปในหางของรูปปั้น เหตุผลที่เส้าเข็ม
ถูกเก็บไว้เป็นผลงานชิ้นเอกของคลีเวนก็เริ่มเปิดเผยทีละน้อยๆ

“ข้าจะแนะนำให้ท่านนัก...ไม่สิ ท่านทายาทขอรับ”

พร้อมกับเสียงตะโกนของคลีเวนที่เปลี่ยนการเรียกชื่ออย่างรวดเร็ว
ภาพอันน่าตื่นตาตื่นใจได้ปรากฏขึ้นกลางเกาะ

ถ้าจะให้สรุปในคำเดียวก็คือ...มันขยับ

มันขยับได้อย่างไรกันแน่

รูปปั้นมังกรที่มีเส้าเข็มเสียบอยู่หนึ่งต้น เค้าของรูปปั้นยักษ์นั้น
คอและหางที่ยาวเพื่อย หรือแม้กระทั่งปีกของมัน

“มังกรน้อย...”

หลังจากคลีเวนแนะนำชื่อจบแล้วก็หันสายตาไปทางรูปปั้น หากจะ
พูดให้ถูกต้อง เมื่อดูจากลำดับการสร้างรูปปั้นแล้ว รูปปั้นที่เริ่มเคลื่อนไหว
คือรูปปั้นตัวที่สามจากซ้ายมือ

“หมายเลขสาม!”

รูปปั้นมังกรที่มีหน้าตาเหมือนมังกรทุกประการ

รูปปั้นสีชาวดังกล่าวกระพือปีก ปรากฏสีฟ้าส่องแสงออกมาจาก
ดวงตาที่ถูกแกะสลัก

การรวมตัวของช่างฝีมือทั้งแปด

รูปปั้นมังกร ขนาดมหึมาที่ถูกเรียกว่า ‘มังกรน้อยหมายเลขสาม’ บินขึ้นไปกลางอากาศ กลางอากาศที่หมายถึงกลางอากาศจริงๆ มัน กระพือปีกทั้งสองข้างแล้วบินไปทั่วท้องฟ้าของเกาะค่อนข้างอิสระ ราวกับมังกรที่ยังมีชีวิตอยู่จริงๆ

“ยะ...ยังไม่หมดแค่นี้ะขอรับ! ดูดี ๆ นะขอรับ! ดูดี ๆ”

หลังจากคลิแวนพูดแบบนี้ เขาก็เดินเข้าไปใกล้รูปปั้นมังกรตัวแรก มันคือรูปปั้นที่เก็บรักษาเลื้อยคลุมของแบร์โทลโดไว้ เด็กน้อยเริ่มตอกเสาเข็มใต้ทางของรูปปั้นนั้นเช่นกัน ถ้าลองเดาชื่อตามลำดับแล้วละก็

“พี่ชายคนโตในบรรดามังกรน้อยทั้งหมด! มังกรน้อยหมายเลขหนึ่ง!”

รูปปั้นตัวแรกก็เหมือนกับรูปปั้นตัวที่สาม มันเริ่มเคลื่อนไหว อย่างเป็นธรรมชาติ แม้ว่าจะคล้ายกับโกเล็ม แต่แน่นอนว่าคงไม่อาจเลียนแบบการเคลื่อนไหวและขนาดของโกเล็มได้

“เป็นไงบ้าง เท่ใช่ไหมล่ะขอรับ”

คลิแวนพูดด้วยน้ำเสียงอึ้งอ้อมใจกลางยกไหล่เล็กน้อยๆ ของตัวเอง เขาจะภูมิใจมากทีเดียว

“น่าประทับใจมากขอรับ”

“แหะๆ”

เอียนพยักหน้าราวกับยอมรับอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม ไรท์ดี ในหัวของเขา มีภาพที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

“ท่านคลีแวน ข้าขอถามอะไรสักอย่างได้ไหมขอรับ”

“ได้เลยขอรับ ถามมาได้เลยขอรับ ท่านนัก...ทายาท!”

“รูปปั้นเหล่านี้กำลังฟังคำสั่งของท่านคลีแวนอยู่หรือเปล่าขอรับ”

“แน่นอน! ข้าเป็นเหมือนพ่อแม่ของมัน”

“อย่างนี้เอง”

“และนี่ก็คือมังกรน้อยขอรับ!”

เขาได้ยืนยันสิ่งที่สำคัญที่สุดแล้ว

เอียนมองไปที่แบร์โทลโดและเอย์ซัน

“ท่านแบร์โทลโด”

“ข้าฟังอยู่”

“ข้าจะพาช่างฝีมือหกคนที่เหลือมาขอรับ”

เพื่อให้จะได้อาร์ติแฟกต์มาทั้งหมด เบาะแสเกี่ยวกับช่างฝีมือทั้งหมดจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่สามารถเปิดกล่องเก็บของได้

แบร์โทลโดเห็นด้วยและก้าวออกมาข้างหน้า

“เป็นทางเลือกที่ไม่เลว เพราะพวกเขายังมีชีวิตอยู่ เนื่องจากเป็นร่างกายที่อยากตายแต่ตายไม่ได้ตั้งแต่แรก แต่ว่าการตามหาพวกเขานั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย...”

“ไม่ขอรับ”

เอียนขัดจังหวะแบร์โทลโด เพราะเขามีแผนการ

“ข้าจะไม่ตามหาแบบสุมสี้สุมห้ำขอรับ”

“หืม? แล้วท่านทายาทจะทำอย่างไร”

“ข้าจะทำให้พวกเขากลับมาที่เกาะขอรับ”

“ทำให้พวกเขากลับมาที่เกาะ? หมายถึงพรรคพวกของข้านะหรือ”

“ถูกต้องขอรับ”

เขาจะไม่ไปตามหาช่างฝีมือทั้งหกคน แต่จะทำให้พวกเขากลับมาที่เกาะเอง แผนการของเอียนมีเป้าหมายแบบนั้น

“ท่านทายาทมีวิธีหรือ”

“ตอนที่ข้าบอกท่านว่ามังกรได้ปรากฏตัวอีกครั้ง ท่านแบร์โธลโดได้ยืนยันอะไรจากข้าเป็นอย่างแรกหรือขอรับ”

“หืม? ข้านะหรือ”

แบร์โธลโดครุ่นคิดกับคำถามที่ไม่คาดคิด ในไม่ช้าเขาก็พบคำตอบและพูดออกมา

“ข้าถามว่า...ท่านฟรานก็ปรากฏตัวด้วยหรือเปล่า”

ฟราน เพล ซึ่งเป็นเจ้านายของช่างฝีมือทั้งแปดได้หายไปจากโลกนี้พร้อมกับเหล่ามังกร นั่นจึงเป็นปฏิกิริยาที่ปกติอย่างยิ่งที่จะถามคำถามนั้นออกมา

“เรื่องนั้นแหละขอรับ”

“เรื่องนั้นหรือ หมายความว่า...”

แบร์โธลโดยังคงไม่เข้าใจ ตกลงว่าเอียนกำลังวางแผนอะไรไว้กันแน่ “ทั่วทั้งทวีปนี้”

เอียนพิมพ์ขณะเงยหน้าขึ้นมองรูปปั้นมังกรน้อยหมายเลขหนึ่ง และหมายเลขสามที่กำลังแหวกว่ายอยู่บนท้องฟ้า

“มังกรที่หายตัวไปจะปรากฏขึ้นขอรับ”

“ช่วยอธิบายให้ชัดเจนกว่านี้น้อย”

“ข้าตั้งใจจะปล่อยข่าวลือแบบนี้ขอรับ”

“ข่าวลือ?”

“ผ่านรูปปั้นมังกรน้อยขอรับ”

ปล่อยข่าวลือผ่านมังกรน้อย ข่าวลือเกี่ยวกับการปรากฏตัวของ
มังกร หมายความว่าอะไร

“...แน่นอน”

ตอนนี้แบร์โทโดเข้าใจแผนของเอียนอย่างสมบูรณ์แล้ว ก็ดูง่าย
อยู่หรอก

ขั้นตอนแรกคือการส่งมังกรน้อยซึ่งเป็นรูปปั้นที่มีหน้าตาเหมือน
มังกรทุกประการสู่โลกภายนอก ให้มันโอบยบินอยู่บนท้องฟ้าเหนืออาณาเขต
และเมืองสำคัญอื่นๆ

ผู้คนจำนวนมากก็จะเห็นมัน ไม่นานหลังจากนั้น ข่าวลือที่เกี่ยวข้อง
ก็จะแพร่สะพัดไปทั่ว และก็จะเข้าสู่หูเหล่าช่างฝีมือที่กำลังซ่อนตัวอยู่ทั่ว
ทุกมุมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

พวกเขาก็จะมีปฏิกิริยาเช่นเดียวกับแบร์โทโด

มังกรที่หายไปได้ปรากฏบนโลกนี้อีกครั้ง ถ้าเป็นอย่างนั้นท่านฟราน
ก็จะปรากฏตัวด้วยไหมนะ

ถ้าเป็นช่างฝีมือทั้งแปดคนละก็ จะต้องคิดแบบนั้นแน่นอน

สุดท้ายก็จะมาที่นี่ด้วยตัวเอง

พอนึกเชื่อมโยงไปแบบนี้ พวกเขาจะกลับมาที่เกาะค้อนอย่าง
แน่นอน อาจจะมีตัวแปรมากมายที่อาจเกิดขึ้น แต่อย่างน้อยมันก็เป็น
แผนการที่รับประกันได้มากกว่าการตามหาด้วยตัวเองไม่ใช่หรือ

“ท่านคลีเวน”

“ขอรับ! ท่านทายาท!”

“รูปปั้นเหล่านั้นสามารถทำตามคำสั่งอะไรได้บ้างขอรับ”

“อืม ไม่มีข้อจำกัดที่ตายตัวขอรับ ตราบใดที่ผู้มีอำนาจสั่งการ

อยู่ในบริเวณโดยรอบก็พอ ข้าควรจะเป็นเจ้านายของเจ้าหนูทั้งสองตัวนั้น
แต่ว่า...ถ้าท่านต้องการ ข้าจะเปลี่ยนเจ้านายเป็นท่านทายาทก็ได้ขอรับ”

ข้างเป็นคำพูดที่ฟังดูเข้าท่า เอียนจึงพูดตบด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ

“ถ้าได้ข้าคงจะสบายมากเลยนะขอรับ”

“เจ้าหนูพวกนั้นถูกสร้างมาเพื่อการนั้นอยู่แล้วขอรับ”

“ยอดเยี่ยมมากเลยขอรับ”

“ແະ”

ผู้มีอำนาจสั่งการจะต้องอยู่ใกล้ๆ

ถึงจะยุ่งยากไปหน่อยแต่ก็ไม่ใช่ไร แค่นั้นได้อยู่แล้ว ตรงกันข้าม
คงจะเป็นความเหนื่อยยากที่มีความสุขที่สุด

ตราบใดที่ข้าได้อาร์ติแฟกต์ที่เหลือมาในที่สุด

เอียนบอกคลีเวนหลังจากตัดสินใจแล้ว

“ข้าคิดว่าจะขอเฝ้ามักตัว”

“จะขอเฝ้ามหรือขอรับ”

“ข้าต้องทำอะไรบ้างขอรับ”

“ไม่ต้องทำอะไรเลยขอรับ ลักครุ่นะขอรับ!”

ด้วยสัญญาณมือเพียงครั้งเดียว มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งกับ
หมายเลขสามที่โอบบิโนอยู่บนท้องฟ้าก็ลงจอดในที่ของตัวเอง

มังกรที่เห็นเด็กน้อยเป็นเจ้านาย แม้ว่าจะเป็นเพียงรูปปั้น แต่
ก็ดูเจ๋งมาก ให้ความรู้สึกเหมือนผู้บัญชามังกรที่อาจจะปรากฏตัวในหนังสือ
นิทานหรือละครเวที

“หมายเลขหนึ่ง! ยกทางขึ้น!”

“กรีซซซซ...”

มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งส่งเสียงเล็กแหลมพลางส่ายหางไปมา
ตามคำสั่งของคลีเวน

“แบบนี้ต่างหากเล่า! แบบนี้! ข้าบอกว่าให้ยกหางขึ้นไง”

ในที่สุดมังกรน้อยหมายเลขหนึ่งก็เข้าใจหลังจากที่คลีแวนตีทางของมัน ทางที่ยาวและแข็งแกร่งนั้นยกขึ้นไปบนท้องฟ้า ด้วยเหตุนี้ปลายของเสาเข็มที่ปักอยู่จึงปรากฏออกมาด้านนอก

“ถูกต้อง! มังกรน้อยเก่งมาก”

“เคร่งงง...!”

“เอ๊ยๆ น่ารักจังเลย”

เสียงโลหะฟังประหลาดหูดังระงม แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นเสียงร้องที่น่ารักสำหรับคลีแวน เอียนเองก็เคยหลงใหลในเวทมนตร์มาก่อน จึงมองข้ามไปอย่างไม่ใส่ใจ เพราะตามปกติแล้ว รสนิยมเป็นเรื่องเปิดกว้างและอิสระ

“กรุณามาทานนี้สักครู่ได้ไหมขอรับ”

คลีแวนตีงเสาเข็มของมังกรน้อยหมายเลขหนึ่งออกมาเล็กน้อย และลูบคลำมัน เขาส่งสัญญาณมือให้เอียนเพื่อบอกให้เขาเข้ามาใกล้

“ข้าจะสลักชื่อของท่านทายาทไว้บนเสานี้แหละขอรับ”

“ท่านจะสลักชื่อลงไปเลยหรือขอรับ น่าฟังจัง”

“เปล่าขอรับ แค่ว่าเขียนไว้เฉยๆ เท่านั้น...”

“...เอียน เพจ ขอรับ”

บรรยากาศที่เหมือนกับการเล่นขายของในวัยเด็ก แต่จริงๆ แล้วนี่เป็นถึงการเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของรูปปั้นมังกร

เอียนทำตามคำขอของคลีแวนอย่างเงียบๆ

“จิตมานานลงไปตามตรงนี้ด้วยขอรับ”

“ต้องจิตลงไปประมาณไหนขอรับ”

“อืม แค่อ่อนเท่าขี้มูกก็พอขอรับ”

“ขี้...รับทราบขอรับ”

เอียนหนีตนาไปเพียงเล็กน้อยตามที่ขอจริง ๆ จากนั้นคลีแวนก็ส่ายหัวและพูดว่า

“เอ๊ะ ต้องเพิ่มอีกหน่อยขอรับ”

“...”

“ขี้มูกของกษัตริย์นะขอรับ ขี้มูกของกษัตริย์”

ตอนนี้เขาไม่รู้เลยว่ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าพลาดไปแม้แต่นิดเดียวศักดิ์ศรีของเอียนคงไม่เหลือขึ้นดี

“พอ! เยี่ยมมาก ทำได้ดีมากขอรับ”

“ฮู้ว...”

“มันจะเข้าใจทุกอย่างที่ท่านพูดขอรับ”

“ด้วยภาษาของกรีนริเวอร์ก็ได้หรือขอรับ”

“แน่นอนขอรับ! มังกรน้อยฉลาดมากนะขอรับ”

“อย่างนี้เอง”

“แต่นั้นคือจักรวรรดิไม่ใช่หรือขอรับ”

“...จักรวรรดิกรีนริเวอร์ ถูกต้องขอรับ”

นี่คือความทรงจำของคลีแวนที่ยังคงเหลืออยู่อย่างสะเปะสะปะแน่นอนว่าคงไม่ยากอะไรที่จะจำได้ว่ากรีนริเวอร์คือจักรวรรดิ

“ท่านเอียนชอบกินเนื้อหมูไหมขอรับ”

“ข้าไม่ค่อยเรื่องมากขอรับ”

“แล้วเนื้อแพะล่ะขอรับ”

“อะไรก็ได้ขอรับ”

“มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งชอบเนื้อหมูกับเนื้อแพะขอรับ”

“...รูปปั้นก็กินเนื้อด้วยหรือขอรับ”

“มาจากการตั้งค่านะขอรับ”

“...”

“อา มันไม่ชอบผลไม้ขอรับ”

“...”

“ห้ามให้มันกินเด็ดขาด เข้าใจไหมขอรับ”

เอียนพบกับศัตรูที่แข็งแกร่งอย่างคาดไม่ถึง

ขณะที่ความร่วมมือที่ไร้เดียงสาใกล้จะสิ้นสุดลง

“เออละ ตอนนี้น้้มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งจะทำตามคำสั่งของท่าน
นัก...ทายาทเอียน เพจ ขอรับ ถ้าทำผิดไปบ้างก็อย่าต่อว่ากันนะขอรับ
มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งเป็นพวกอ่อนไหวง่ายนะขอรับ”

ในที่สุดรูปปั้นมังกร หรือชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า ‘มังกรน้อย
หมายเลขหนึ่ง’ ก็ตกอยู่ในมือของเอียนแล้ว ตอนนี้อยู่เพียงแค่
การขี่มันไปทั่วทวีปเท่านั้น

“ขอเรียกเป็นชื่ออื่นได้ไหมขอรับ”

“ไม่ได้ขอรับ! ต้องเป็นมังกรน้อยเท่านั้นขอรับ!”

“...”

ชื่อนั้นไม่ใช่รสนิยมของเอียนเลย แต่จะทำอะไรได้ละ ผู้สร้าง
บอกอย่างนั้นก็ทำอะไรไม่ได้

เอียนถอนหายใจและอ้าปาก

“มังกรน้อย...หมายเลขหนึ่ง?”

“เคร็งงง...!”

เสียงที่ตอบกลับมายังคงเป็นเสียงโลหะกระทบกันดังกังวาน
แน่นอนว่าไม่น่ารักเลยสักนิด

“ขอชื่อหลังหน่อยได้ไหม”

แม้ว่าเอียนจะพูดไปแบบนั้น แต่ก็ยังทำตัวไม่ถูก การขอร้อง
ที่สุภาพกับรูปปั้นแบบนี้

เพราะหน้าตาของมันเหมือนกับมังกรทุกประการหรือเปล่านะ

ทำให้เขายังอดรู้สึกประหม่าไม่ได้

“แก๊งงง...”

ถึงอย่างนั้น คำพูดของเอียนก็ถือเป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชา

มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งลดตัวลงต่ำ รวมถึงปีกและหางของมัน เพื่อให้เอียนเหยียบขึ้นไป

ถึงกระนั้น มันก็คือรูปปั้นอยู่ดี

ร่างกายของมังกรน้อยหมายเลขหนึ่งมีความแข็งแกร่ง เช่นเดียวกับแร้สีขาวที่ถูกแกะสลักมาอย่างดี ตอนนี้เอียนเริ่มรู้สึกว่ามันเป็นรูปปั้นจริงๆ แล้ว

“มาลองบินกันดูไหม”

เอียนนั่งลงบนคอของมังกรน้อย ทันทีที่เขากระโดดเบาๆ มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งก็บินขึ้นไปบนอากาศราวกับกำลังรอคำสั่งนั้นอยู่พอดี

แม้ว่าจะกระพือปีก แต่ก็ไม่ได้บินด้วยแรงของปีก แต่ดูเหมือนจะบินด้วยพลังของ ‘คาถาโบยบินที่แข็งแกร่ง’ เช่นเดียวกับเสื้อคลุมของมิเซล กรีนริเวอร์ มากกว่า บางที่เจ้ามังกรน้อยหมายเลขหนึ่งก็อาจจะมึนงงในตัวเองเช่นกัน

“ยอดเยี่ยมมาก”

“แก๊งงง...!”

อาจเพราะได้ยินคำชมเล็กๆ น้อยๆ ของเอียน มังกรน้อยจึงเริ่มบินด้วยความเร็วที่สูงขึ้น มันกำลังพยายามอย่างเต็มที่ราวกับว่ากำลังวัดความสามารถที่มีให้กับเจ้านายคนใหม่

“เหวอ! ซ้าๆ! ซ้าๆ!”

แต่ดูเหมือนจะเร็วเกินไป เอียนจึงต้องทำให้มังกรน้อยหมายเลขหนึ่งสงบลงก่อน แน่นอนว่าเอียนเองบินได้เร็วกว่านี้มาก แต่ความรู้สึกของความเร็วตอนนั้นอยู่บนหลังสิ่งมีชีวิตอื่นนั้นน่าตกใจกว่าที่คาดไว้

“ฮู้ว ต่อไปก็บินด้วยความเร็วประมาณนี้นะ”

“ก้าซซซซ...!”

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ เอียนที่คุ้นเคยกับการบินในระดับหนึ่งกลับลงมาสู่พื้นดิน จากนั้นก็มองไปที่คลีแวนกับแบร์โธลโด แล้วพูดว่า

“เช่นนั้นข้าจะลองตระเวนรอบทวีปสักรอบหนึ่งแล้วจะกลับมานะขอรับ”

“จะใช้เวลานานแค่ไหน”

“ไม่นานหรอกขอรับ”

เอียนเปี่ยมด้วยความมั่นใจ เขาพอจะรู้จักพื้นที่ของเมืองใหญ่ๆ อยู่บ้าง ทั้งยังสามารถลดระยะทางในการเดินทางได้โดยใช้คาถาเคลื่อนย้ายพริบตา

แน่นอนว่ามันไม่ง่ายที่จะเคลื่อนย้ายพร้อมมังกรน้อยหมายเลขหนึ่งที่มีขนาดใหญ่เพียงนี้ แต่ว่าตอนนี้เขามี ‘มานอันไรท์’ สิ้นสุด แล้วจึงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“และนี่ก็คือ...”

เอียนดึงอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าต่างมิติของเขา

“ผ้าไหมพิเศษ ที่เขาได้รับมาจากองค์กรชทายาทโคลด์วูด

“โอ้ ผ้าไหมสวยดีนะ”

แบร์โธลโดที่รับผ้าไหมมาพึมพำด้วยน้ำเสียงชื่นชม เพียงได้เห็นและสัมผัสเพียงครั้งเดียวก็ดูเหมือนว่าจะสัมผัสถึงมูลค่าของผ้าไหมได้ในทันที

“มันคือผ้าไหมที่ได้มาเป็นของขวัญขอรับ ข้าคิดว่าตอนนี้ข้าเจอบุคคลที่สามารถใช้งานได้แล้ว”

“ไหนๆ ก็ผูกมัดกันแล้วก็คงจะต้องใช้งานให้คุ้ม ประมาณนั้นหรือ”

“ไม่ใช่ออย่างนั้นขอรับ หากท่านไม่เต็มใจ...”

“ข้าล้อเล่นนะ ล้อเล่น”

แบร์โทลโดมองพินิจพิจารณาผ้าไหมในมือ ความรู้สึกที่ซับซ้อน
ผุดขึ้นมาในดวงตาคู่นั้น

“...เกือบสามร้อยปีแล้วไม่ใช่หรือ ที่ข้ามอบผ้าคลุมผืนนั้นให้มิเชล
เป็นของขวัญชิ้นสุดท้าย ก่อนที่มันจะชักนำให้ท่านหายาหมาถึงที่นี่”

การสัมผัสผ้าไหมในฐานะช่างเย็บผ้า ด้ายและเข็มที่คุ้นเคย
ทุกอย่างเกิดขึ้นเมื่อสามร้อยปีก่อน

ลำพังแค่ความรู้สึกก็แตกต่างแล้ว

“สีน้ำเงินเหมือนกันเลย”

แบร์โทลโดพิจารณาผ้าไหมวิเศษอย่างจริงจัง สายตาของเขา
แปรเปลี่ยนเป็นสายตาของช่างฝีมือ วิธีการแปรรูปและรูปแบบมากมาย
ผุดขึ้นมาในหัว

“ได้เลย ข้าจะสร้างลูกที่น่ารักให้ท่านหายาหสักคน”

เอียนได้รับคำตอบที่น่าพึงพอใจแล้ว ก็ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า
พร้อมกับมังกรน้อยหมายเลขหนึ่ง

เพื่อหว่าน ‘คำสั่งการชุมนุม’ ไปทั่วทั้งทวีป ซึ่งเป็นข้อความที่มีเพียง
ช่างฝีมือเท่านั้นที่ได้ยิน

“พวกเจ้าได้ยินข่าวลือหรือเปล่า”

“มังกรขาวหรือ”

“อ้อ รู้อยู่แล้วหรือ”

“รู้สิ”

“ช่วงนี้เขาลือกันจะตายไป”

“ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็ได้ยินแต่เรื่องนั้น”

ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ชาวลือแปลก ๆ เริ่มแพร่กระจายไปทั่ว และชาวลือนั้นก็เกี่ยวกับ ‘มังกรขาว’

“มีช่างหลายคนที่เห็นกับตาตัวเองเลย”

“แต่ว่าก็ยังไม่มีมาแถวนี้ไม่ใช่หรือ”

“พวกช่างฝีมือที่เข้ามา...”

ในร้านเหล้าแห่งหนึ่งของ ‘โรธฮาร์ม’ เมืองหลวงของราชรัฐโรธ ขณะที่บทสนทนาของพวกที่ชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องชาวบ้านกำลังดำเนินต่อไป

“เคร้งงงงง!”

นอกร้านเหล้า เสียงโลหะแปลก ๆ ดังมาจากฟากฟ้าด้านนอกไกล ๆ ไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่มันฟังดูเหมือนเสียงร้องของสัตว์ร้าย

“นะ...นั่นอะไรนะ”

“ข้าคิดว่าไม่ใช่เสียงคนนะ...”

“...อย่าบอกนะว่า”

พวกที่ชอบสอดรู้สอดเห็นในร้านเหล้าต่างจ้องตากันด้วยความหวาดหวั่นผสมกับความอยากรู้อยากเห็นอีก พวกเขารวบรวมความกล้าและออกไปข้างนอก เป็นไปได้ไหมว่า ‘มังกรขาว’ ซึ่งเป็นพระเอกของชาวลือได้ปรากฏตัวแล้ว

“นะ...นั่นมัน...!”

“มังกร...?”

“นั่นคือมังกรจริงหรือ”

“อะ...อะไรกัน...”

“ไม่อยากจะเชื่อ...”

ชาวโรธฮาร์มออกมาบนถนนและกำลังมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ทุกคนยุ่งอยู่กับการชี้บางสิ่งบางอย่างด้วยความตกใจเหมือนกัน สิ่งนั้น

คล้ายกับ ‘มังกรขาว’ ซึ่งเป็นตัวละครหลักในชาวลือและมีรูปร่างเป็นมังกร
อย่างที่คุณทั่วไปรู้จัก

“ก๊าซซซซ...”

มังกรขาวขนาดมหึมาบินวนเวียนไปทั่วท้องฟ้าของโรห์ฮาร์ม
เมืองหลวงของราชรัฐโรห์อยู่ครู่หนึ่ง มันเคลื่อนที่อย่างทั่วถึงราวกับว่า
พยายามที่จะอวดตัวเองและแสดงความแข็งแกร่งให้กับมนุษย์ที่กระจอง
งอแงอยู่ได้เห็น

“แค่นี้ก็พอแล้ว”

“เคร็งงง...”

บริเวณคอของมังกรที่ไม่มีใครมองเห็น เสียงของชายคนหนึ่ง
ดังมาจากตรงนั้น เอียนที่กำลังร้ายเวทมนตร์ล่องหน

“แค่นี้ก็คงติดเบ็ดแล้วละ”

เอียนได้ลาดตระเวนไปทั่วเมืองและอาณาเขตที่สำคัญ ๆ ของทวีป
ซึ่งประกอบไปด้วยราชรัฐโรห์ จักรวรรดิโคลด์วูด และจักรวรรดิกรีนริเวอร์
พร้อมกับ ‘มังกรน้อยหมายเลขหนึ่ง’

แน่นอนว่าทุ่งหญ้าใหญ่ทางตะวันออกและเมืองอิสระหลายแห่ง
ที่อยู่นอกอิทธิพลของจักรวรรดิเขาก็ไปมาหมดแล้วเช่นกัน เอียนและ
มังกรน้อยร่วมงานกันอย่างรอบคอบโดยบินไปยังพื้นที่ที่มีประชากร
จำนวนมากคอยกระจายข่าวลืออย่างขยันขันแข็ง

“กลับเกาะค้อนกันเถอะ”

“เคร็ง!”

เอียนและมังกรน้อยหมายเลขหนึ่งเสร็จสิ้นการลาดตระเวนทั่วทวีป
ตามที่วางแผนไว้ พวกเขากลับไปเกาะค้อนซึ่งเป็นสถานที่รวมตัวของ
ช่างฝีมือ บางทีตอนนี้ช่างฝีมือบางคนที่ได้ยินข่าวเร็วอาจจะมาถึงแล้วก็ได้

เอียนและมังกรน้อยหมายเลขหนึ่งใช้เวลาานกว่าที่คิดว่าจะกลับมาถึง
เกาะค้อน และระหว่างทางกลับมาพวกเขาได้ปล่อยข่าวลือไปทั่วเป็นการ
ฆ่าเวลารอพวกช่างฝีมือกลับมา และในที่สุดพวกเขาก็กลับมาถึงเกาะค้อน

“มีสามคนมาที่นี่แล้วหรือขอรับ”

“ใช่ พวกเขามาเร็วกว่าที่ข้าคิดไว้”

เป็นเพราะมัวเผลอเผลออยู่หรือเปล่าละ นั่นทำให้ชาวที่ไม่คาดคิด
กำลังรอเอียนอยู่

เขานึกว่าอย่างมากที่สุดก็น่าจะถึงเพียงหนึ่งหรือสองคน แต่
แบร์โทลโดกลับบอกว่ามีช่างฝีมือกลับมาถึงสามคนแล้ว

“เพื่อนอีกสามคนที่เหลือยังไม่กลับมา แต่ดูจากแนวโน้มแล้ว
อีกเดี๋ยวพวกเขาก็คงจะมาแล้วเหมือนกัน ช่างเป็นอุบายที่แยบยล
สมกับเป็นทายาทของท่านผู้นั้นจริงๆ”

ใบหน้าของแบร์โทลโดสดใสขึ้นมากหลังจากได้เจอกับเพื่อน
ที่ไม่ได้เจอกันมานาน แม้แต่ใบหน้าที่มีแต่ความขิดเขี้ยวก็ดูจะมีสีสัน
ขึ้นมาเล็กน้อย แม้ว่าสีจริง ๆ จะยังขิดอยู่ และบรรยากาศโดยรวม
ก็ไม่ใช่เป็นเช่นนั้น

“เอาละ ข้าจะแนะนำก่อนก็แล้วกัน”

ช่างฝีมือทั้งห้าคนรวมแบร์โทลโดและคลีแวน ต่างก็มีบุคลิก
แตกต่างกันอย่างชัดเจน ตั้งแต่เชื้อชาติไปจนถึงเพศ หรือรูปร่าง และ
ลักษณะภายนอก แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ ทุกคนมีผมสีดำหายาก

“ก่อนอื่น ชื่อของสุภาพสตรีท่านนี้คืออาร์เลีย เป็นผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการตีเหล็ก”

“สุภาพสตรีบ๊อบอะไร ผ่านไปตั้งหลายร้อยปีแล้ว ตาแก่นี่พูด
เรื่องไร้สาระอะไร เจ้ากับคลีแวนเป็นบ้าไปแล้วหรือ”

แบร์โทลโดแนะนำหญิงสาวที่มีผมสีดำให้รู้จักเป็นคนแรก เมื่อ

มองจากภายนอกแล้ว ใคร ๆ ก็เห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงอายุราว ๆ ยี่สิบปี นอกจากนี้ เธอยังเป็นช่างฝีมือที่ได้รับเลือกจากฟราน เพจ และมีชีวิตมาอย่างยาวนาน แต่สำเนียงการพูดก็ไม่ธรรมดาแล้ว

“จะแนะนำอะไรก็ช่างเถอะ แต่เจ้าบอกว่าพ่อหนุ่มนั้นเป็นทายาทของท่านผู้นั้นหรือนั่นหรือ เอียน เพจ จอมเวทแห่งกรีนริเวอร์ ข้าสงสัยจริงๆ ว่าเขานามสกุลเพจจริงหรือเปล่า”

เธอบอกว่าเธอละทิ้งทุกอย่างและทุ่มเทไปกับงานช่างตีเหล็กในเมืองใต้ดินของคนแคระ คงเพราะแบบนั้น คำพูดคำจาของเธอจึงค่อนข้างห้าว เพราะได้ยินมาว่าพวกคนแคระนั้นเป็นพวกอารมณ์ร้อน...

“เธอเป็นคนหัวอยู่แล้ว ได้โปรดเข้าใจด้วยนะ”

เสียงของแบร์โทโดแทรกเข้ามา ดูเหมือนว่าจะเป็นนิสัยที่ติดตัวมาแต่เกิด

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบขอรับ ข้ามีชื่อว่าเอียน เพจ ขอรับ”

“เกียรติยศเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ ช่วยฆ่าข้าให้ตายเร็ว ๆ ด้วย”

“ข้าจะพยายามขอรับ”

ถึงกระนั้น เอียนก็ไม่ใส่ใจเลย เขายื่นมือออกไปเพื่อขอจับมือพร้อมบรรยายรอยยิ้มประดิษฐ์ แม้จะถูกปฏิเสธ แต่รอยยิ้มก็ไม่จางหายไปไหน หน้าตาเขาดูเข้าใจทุกอย่าง เนื่องจากเธอใช้ชีวิตมานานหลายปี โดยที่ไม่สามารถตายได้ ฉะนั้น ถ้าการพูดการจาจะรุนแรงไปหน่อยก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก

สิ่งที่สำคัญคืออาร์ติแฟกต์

สุดท้ายแล้ว เธอก็เป็นช่างฝีมือที่จะมอบหนึ่งในอาร์ติแฟกต์ของตัวเองให้กับเอียน ไม่ใช่แค่การพูดจาหยาบคายเท่านั้น จากนั้นไปต่อให้เธอจะถูกเขาต่อหน้าทุกคน เขาก็เต็มใจที่จะให้อภัย แน่หนอนว่าจนกว่าเขาจะได้ในสิ่งที่ต้องการเท่านั้น

“และนี่ก็คือผู้เชี่ยวชาญด้านอัญมณี...”

“เดนนิสขอรับ”

เดนนิส ช่างอัญมณี ชายผู้มีได้ตาดำคล้ำราวกับแต่งหน้าแนะนำตัวเองอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็มองขึ้นไปบนท้องฟ้าในที่เงียบสงบ เขาเป็นคนที่เงียบมาก

“เขาเป็นคนที่เงียบๆ อยู่แล้ว ท่านหายทได้โปรดเข้าใจ...”

“ไม่เป็นไรขอรับ ไม่ต้องขอโทษหรอก”

เอียนปล่อยผ่านไปด้วยใจที่กว้างขวาง

คนเราก็มีนิสัยที่เงียบๆ กันได้ อาจจะแค่อยากคนแปลกหน้า

อืม แต่ก็เอาเถอะ

“ขอบใจนะ อา คนสุดท้าย...”

“ยินดีที่ได้รู้จัก! ข้าชื่อเซอร์วิโอ อันที่จริงแล้วข้าเคยเป็นช่างไม้ ตอนนี้ข้ากำลังลองทำทุกอย่างที่สามารถทำได้ด้วยไม้อยู่ ไม่ว่าจะเป็นสร้างบ้าน ต่อเรือ ทำโต๊ะอาหาร อา แล้วก็ครั้งนี้ข้าได้พัฒนาพื้นที่เผาไหม้ได้นานกว่าพิธีกรรมดาถึงสิบเท่าด้วย”

เซอร์วิโอที่แนะนำตัวเองว่าเป็นช่างไม้เป็นคนที่น่าทึ่งตั้งแต่ได้เจอครั้งแรก เพราะว่าเขามีรูปร่างใหญ่กว่าโอลิเวอร์ หรือคนเดินเรือที่ทำเรือฟิลทินเสียอีก นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น กำปั้นหนึ่งของเขามีขนาดใหญ่พอๆ กับหัวของเอียน ถึงขั้นที่เอียนสงสัยว่าเขามีสายเลือดของยักษ์ด้วยหรือเปล่า

“ในยุคนี้ ข้าอยากจะเริ่มการค้าใหม่ด้วยพื้นที่ ท่านหายทามีความเห็นอย่างไรบ้าง ถ้ากรีนริเวอร์จะสามารถให้พลังกับข้าอีกสักหน่อย ข้าคิดว่าครั้งนี้...”

เขาเป็นชายที่มีลักษณะเหมือนจะโค่นมังกรได้ แต่กลับกำลังพูดถึงการค้าที่ไม่เข้ากับตัวเองเลยสักนิด ไมลี ชายผู้ที่เป็นช่างฝีมืออาร์ติแฟกต์ตั้งแต่แรกจะมาพูดเรื่องการค้าพื้นอะไรกัน

คงแค่อยากลองสนุก ๆ ลินะ

เอียนคิดว่ามันอาจจะแบบนั้นก็ได้

มีชีวิตมาตั้งนานขนาดนั้น อย่างน้อยก็ต้องสนุกกับงานอดิเรกสิ
ต้องทำแบบนั้นถึงจะใช้ชีวิตได้อย่างปกติ แต่ถ้าผัดแผนก็อาจจะกลายเป็น
เหมือนคลีแวน

“เพื่อนเอ๋ย นี่เจ้ายังพาลามเรื่องการค้ากับเขาอยู่อีกหรือ”

“พาลามนั้นหรือ ในเมื่อเป็นแบบนี้แล้ว อย่างน้อยก็ต้องทำอะไร
ที่อยากทำอย่างที่สุดตัวไม่ใช่หรือไง พวกเจ้ามันง่หรือไง หา? วันๆ
เอาแต่คิดเรื่องตายลินะ หา? ไหนๆ ก็ทำมาเป็นร้อยปีแล้วก็ทำต่อไปสิ
หา? คนเราจะมามัวคิดถึงเรื่องตายไม่ได้นะ!”

“แล้วตอนนั้นเจ้าทำการค้าเจ๊งไปก็อย่างแล้ว”

“โอโฮ! ตอนนั้นมันไม่เหมือนกัน ข้ามีประสบการณ์มากขึ้นแล้ว”

แบร์โธลโดกับเซอร์ว็อดูจะสนิทกันดีเหมือนเพื่อนที่เพิ่งไปดื่ม
ด้วยกันเมื่อวานนี้ อย่างไรก็ตาม เซอร์ว็อดูเหมือนจะเป็นคนที่มีมารยาท
กว่าฮาร์เลีย สาวช่างตีเหล็กหัวๆ กับเดนีส ช่างอัญมณีที่หม่นหมอง
คนนั้น

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบขอรับ ข้ามีชื่อว่าเอียน เพจ ขอรับ
การค้าที่ท่านพูดถึงเมื่อครู่นี้...ข้าจะพิจารณาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
ขอรับ”

“โอ้! พุดจริงหรือ”

“แน่นอนขอรับ”

“ขอบใจนะ! ใจป้ำดีจริงๆ สมกับเป็นทายาทของท่านผู้นั้น!”

“ฮ่าๆ...”

ช่างฝีมือทั้งสามคนที่มารวมตัวกันหลังจากได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับ
มังกรจบการแนะนำตัวกับเอียนอย่างสบายๆ และแบร์โธลโดก็ได้อธิบาย

สถานการณ์ปัจจุบันตั้งแต่ต้นจนจบไว้ก่อนแล้ว

“อย่างที่พวกท่านรู้ว่าตอนนี้ข้าต้องการความช่วยเหลือจากเหล่าช่างฝีมือขอรับ”

ช่างฝีมือทุกคนที่มีอุปนิสัยหลากหลายให้ความสนใจกับคำพูดของเอียน อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ชีวิตนิรันดร์เป็นเหมือนคำสาปสำหรับพวกเขา นั่นทำให้ต้องตั้งใจฟังอย่างช่วยไม่ได้ อย่างไรก็ตามตรงหน้าก็เป็นถึงผู้ที่อาจจะสามารถแก้ไขคำสาปนั้นได้

“แน่นอนว่าข้าไม่ได้หวังให้พวกท่านช่วยเหลือโดยไม่มีสิ่งตอบแทน ข้าสามารถเลียนแบบอำนาจแห่งวาจาท่านฟราน เฟล ผู้มอบชีวิตนิรันดร์ให้กับทุกท่านได้ แม้จะยังขาดอะไรอีกหลายอย่าง แต่ข้าก็ตั้งใจที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่อง”

ขณะที่คำพูดของเอียนกำลังดำเนินอยู่นั้น

“ข้าจะเชื่อได้อย่างไร”

เสียงที่แสดงถึงความสงสัยดังขึ้น เหมือนว่าจะเป็นเสียงของฮาร์เลียช่างตีเหล็ก

“เรื่องอำนาจแห่งวาจานั้นนะ”

พวกกลับเป็นบุคคลที่ต่างจากที่คาดหวังไว้

เจ้าของเสียงคือเดนิส ช่างอัญมณีผู้สงบเสงี่ยม

“...มันเป็นอิสระของพวกท่านที่เลือกจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ว่า”

เอียนหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะรวบรวมมานา

อันดับแรกต้องแสดงให้เห็นด้วยการกระทำก่อน

“ข้ามีข้อพิสูจน์ที่สมเหตุสมผลขอรับ”

เวทมนตร์ที่เชื่อว่าเป็น ‘วจิมังกร’ ในช่วงเวลาหนึ่ง เขาเริ่มแสดงอำนาจแห่งวาจາให้เห็นเป็นครั้งแรก

‘อาทัล ฮาคา’

เปลวไฟสีดำ

เวทมนตร์วิม้งกรที่เคยแสดงให้เห็น ตอนนั้นเวทมนตร์นั้นที่ได้รับการแก้ไขด้วยอำนาจแห่งวากาลังรายออก เปลวไฟสีดำรุนแรงเพียงหนึ่งเดียวเริ่มลุกไหม้อยู่เหนือฝ่ามือของเอียนตามการตีความของคาถา

“...ไม่ใช่เวทมนตร์ธรรมดา”

เหล่าช่างฝีมือรู้ได้ทันทีว่าเอียนไม่ใช่ผู้ที่มีพลังประเภทเดียวกับจอมเวท และนั่นก็ไม่ใช่เปลวไฟที่ประกอบด้วยมานาทั่วไป

“คล้ายกับที่พ่อหนุ่มคนนั้นเคยทำเลยแฮะ”

ฮาร์เลีย ช่างตีเหล็กแสนห้าวพุดยอมารับในความสามารถของเอียน อำนาจแห่งวากาลันถูกร่ายด้วยเสียงของมานา ไม่ใช่ด้วยเสียงตามธรรมชาติของมนุษย์ ดูเหมือนว่าเธอจะจำลักษณะพิเศษนั้นได้ดี เพราะนั่นไม่ใช่เรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไป

“ข้ากำลังกังวลว่าท่านจะถามว่ามันคืออะไรเสียอีก โลงออกไปทีนะขอรับ”

เอียนดับเปลวไฟฟพลางเอ่ยเย้า ในขณะเดียวกันก็รู้สึกประหลาดใจอีกครั้ง การแสดงอำนาจแห่งวากาลันพื้นฐานเพียงครั้งเดียวทำให้มานาในร่างกายแห่งเหอตจนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ แต่ตอนนี้เขากลับไม่รู้สึกระไรเลยด้วยซ้ำ สามารถกล่าวได้ว่าไม่มีอะไรลดลงไปเลย

เป็นเพราะพลังของเลือดคลุมหรือเปล่าละ

ผลงานชิ้นเอกของแบร์โทลโด

เลือดคลุมของเอียน เพจ

ช่างเป็นวัตถุที่ยอดเยียมจริงๆ

“เยี่ยม! ข้าจะซื้อพันธมิตรทางการค้าของข้า ข้าจะช่วยเหลือด้วยความยินดี! ถึงหน้าจะดูไม่ค่อยเหมือนเท่าไร แต่ที่ท่านแม่ของท่านคงจะเป็นหญิงงามจากรุ่นสู่รุ่นสินะ!”

เซอร์วิโอตัดสินใจเป็นคนแรก เขาแม้กระทั่งมีการคาดเดาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง คำพูดที่บอกว่าแม่ของเอียนเป็นหญิงงามนั้นไม่ผิดเลย

“ขอแค่ตายได้ละก็ ข้าทำได้ทุกอย่าง”

ฮาร์เลียช่างดีเหลือเกินก็ได้ตัดสินใจแล้ว น้ำเสียงหยาดกายที่เป็นเอกลักษณ์ยังคงเหมือนเดิม

“...”

เดนิสช่างอัธยาศัยดีเนี่ยบ ะ ไปยังเบื้องหน้ารูปปั้นที่เก็บผลงานชิ้นเอกไว้

“ว้าว...! ถ้าอย่างนั้นตอนนี้มังกรน้อยหมายเลขสองกับหมายเลขห้า แล้วก็หมายเลขเจ็ด กำลังจะตื่นขึ้นมอลิ นะ หมายเลขหนึ่งกับหมายเลขสาม จะต้องดีใจแน่ ๆ ที่ได้มีเพื่อนเพิ่ม”

“กรรรร...”

“ก้าซซซซ...”

ในที่สุดช่างฝีมือทั้งสามคนก็ยืนอยู่หน้ารูปปั้นที่เก็บผลงานชิ้นเอกไว้ ตามที่คลีแวนพูดไว้ ฮาร์เลียมาหยุดอยู่ที่มังกรน้อยหมายเลขสอง หรือรูปปั้นตัวที่สอง ส่วนเดนิสมาหยุดอยู่ที่มังกรน้อยหมายเลขห้า หรือรูปปั้นตัวที่ห้า และสุดท้ายเซอร์วิโอมาก็หยุดอยู่ที่มังกรน้อยหมายเลขเจ็ด หรือรูปปั้นตัวที่เจ็ด

“ฮูววว!”

มานาที่เป็นเอกลักษณ์ได้ไหลเข้าสู่รูปปั้น และผลงานชิ้นเอกที่เก็บรักษาไว้นับร้อยปีก็ได้ปรากฏออกมาจากปากที่เปิดกว้าง จะเป็นอาร์ติแฟกต์แบบไหนกันนะ ดวงตาทั้งสองของเอียนเบิกกว้างขณะเฝ้ามองพวกเขาหยิบผลงานชิ้นเอกออกมา เช่นเดียวกับคลีแวนและแบร์โทโลโด

“ข้ามั่นใจว่าอย่างแรกคือไม้เท้า

ผลงานชิ้นเอกของพวกเขาแต่ละคนมีความสอดคล้องกับความเชี่ยวชาญของพวกเขา อันดับแรก ผลงานชิ้นเอกของช่างไม้เซอร์วิโอคือ 'ไม้เท้า' แม้ว่าจะเป็นไม้จากต้นเบิร์ชแสนธรรมดา แต่ก็มีคามันวาวเหมือนแร่ที่ขัดมาเป็นอย่างดี

เพราะมันถูกเก็บอยู่ในกล่อง...คงเป็นเครื่องประดับสินะ

ผลงานชิ้นเอกของช่างอัญมณีเดนิสถูกเก็บไว้ในกล่องใบเล็ก ๆ ถ้าจะให้เดาจากรูปร่างแบบนั้นละก็ ดูเหมือนว่าจะเป็น 'เครื่องประดับ'

แล้วก็ตรงนั้น...ดาบหรือ

สุดท้ายคือ 'ดาบยาว' ซึ่งเป็นผลงานของฮาร์เลียช่างตีเหล็ก แน่หนอนว่าต้องเป็นผลงานชิ้นเอกที่สร้างขึ้นให้กับฟราน เพจ จอมเวทผู้แรกเริ่ม แต่ทำไมถึงสร้างดาบขึ้นมากันนะ

"สร้างขึ้นตามใจข้ายังงั้นละ"

นั่นคือคำตอบของฮาร์เลียสำหรับคำถามนั้น

ตามใจตัวเอง

"การเป็นจอมเวทไม่ได้หมายความว่าจับดาบไม่ได้นี่นา"

"...นั่นสินะขอรับ"

"ถึงข้าจะอยากให้นักดาบตัวจริงใช้มากกว่าก็เถอะ"

อาร์ติแฟกต์สามชิ้นปรากฏอยู่ตรงหน้า เอียนอยากรู้เกี่ยวกับความสามารถของไม้เท้ากับเครื่องประดับเป็นพิเศษ พลังของมันจะเป็นระดับเดียวกันกับเสื้อคลุมอาร์ติแฟกต์ของแบร์โกลโดหรือนานกว่านั้นกันนะ ...?

ขณะที่ความคาดหวังกำลังเพิ่มขึ้น เอียนก็หยุดชะงักเพราะความรู้สึกแปลก ๆ บางอย่าง

อะไรกัน

เป็นพลังงานที่รู้สึกได้จากสถานที่ที่ใกล้มาก ๆ มันไม่ใช่พลังงาน

ที่ตรวจจับได้จากเหล่าช่างฝีมือ หรือจากอาร์ติแฟกต์ที่อยู่ในบริเวณ
เกาะก้อน แต่เป็นที่ที่ใกล้กว่านั้นมาก อย่างเช่น

ร่างกายของข้า

เอียนตั้งสมาธิไปทีมนานกับพลังจิต เพื่อหาต้นตอของความรู้สึกนั้น
นี่มัน

ต้นตอของความรู้สึกแปลกๆ คือร่างกายของเขอย่างที่ได้คาดไว้
พูดให้ชัดคือเป็นสิ่งที่อยู่ในตัว

ผงแพรหรือ

ช่วงที่เขากลับมาสานสัมพันธ์กับราชินีแพรอีกครั้ง ผงสีชมพู
ของราชินีแพรที่เขาได้รับ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันคือ ‘ความสามารถอีกอย่าง’
ของเผ่าพันธุ์แพรที่ได้รับจากเธอ

‘ช่วยด้วย’

เอียนรู้สึกได้ถึง ‘พลังชีวิต’ จากผงสีชมพูดังกล่าว ไฟของราชินี
แพรใกล้จะดับลงแล้ว

ในที่สุด เอียน เพจ ก็ได้พบกับช่างฝีมือผู้สรรค์สร้างอาร์ติแฟกต์
และได้รับอาร์ติแฟกต์ระดับสุดยอดที่มีพลังเกินกว่าจะจินตนาการได้
แม้ว่าช่างฝีมือนั้นไม่ได้มีแค่คนเดียว
เอียนจึงต้องออกตามหาช่างฝีมือที่เหลือ เพื่อให้ได้มาซึ่งพลังที่เขาต้องการ
ขณะเดียวกัน เมื่อหลวกรูรินริเวอร์เทียมก็เกิดเหตุไม่คาดคิด
ท่ามกลางวิกฤตการณ์อันเลวร้าย
บุคคลที่ทุกคนต่างเฝ้ารอการกลับมาของเขา ก็ปรากฏตัว
การกลับมาของจอมเวทระดับ 8

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8323-2

